

TERCIÁŘSKÉ LISTY

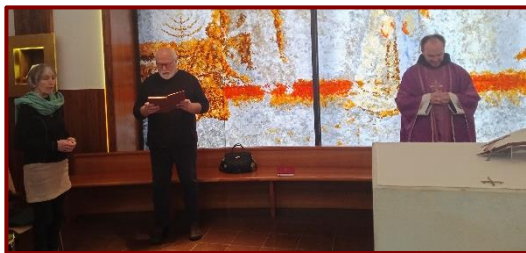
březen 2024

Zpravodaj MBS SFŘ Pizeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

**Oblastní františkánská postní obnova
v litické Koinonii Jan Křtitel v sobotu 24. 2. 2024**

P. Marek Vilímek: Láska k nepříteli podle sv. Františka (2 promluvy)

Z poznámek:

I. promluva

Začněme tím, kdo je nepřítel podle Bible a podle sv. Františka.

Ve Starém zákonu je nepřítel odpůrce, někdo, kdo nás trápí; buď osobní, nebo nepřítel národa; člověk, nebo démon. Pro Izraelce – v náboženském smyslu – je to ten, kdo slouží jiným bohům než Hospodinu, tedy každý neizraelec, pohan. Židé to tak mají dosud. Nepřátelé jsou tedy především nepřátelé Boha. Porážka Izraele je urážkou Boha, nebo důsledek nevěrnosti Izraelitů. Nepřítelem ale také může být spoluobčan, nespravedlivý kníže, který ubližuje vdovám a sirotkům. Také žalmisté se cítí ohroženi nepřáteli. Nejhorší je ale zdánlivý přítel, pak se láska promění v nenávist. Nepřítel je odpůrce zbožnosti, bezbožník. Izrael očekává konečné pokoření nepřitele a bere to jako svou povinnost. Bůh Hospodin vyhladí všechny nepřátele. S nepřítelem se nesmí vyjednávat a uzavírat smlouvy, dokonce ani jíst (!). Izraelité jsou nekompromisní k ostatním národům, vše je nečisté. Proto židovské náboženství nebylo v průběhu dějin „kontaminováno“. O to větším šokem pro Židy byla Ježíšova slova o lásce k nepříteli.

Nový zákon chápe nepřítel jako odpůrce svědků Ježíšových, a dokonce jím může být i člen vlastní rodiny, který nám brání v následování Krista (např. v zasvěceném životě). Apoštol Pavel považuje za nepřítel i smrt. Také ďábel je nepřítel. Nepřátelství mezi lidmi je podle Pavla způsobeno i skutky hříšného těla, i dodržováním Starého zákona.

Jaké je působení nepřitele? Působí nám utrpení. Lidské utrpení nám působí také nemoci a pokušení. Máme tedy 3 druhy utrpení podle původu:

- 1) utrpení z vnějších důvodů - urážky, pronásledování, odpor, mučení, ponížení ... to zažíval i Ježíš, sv. František i křesťané obecně
- 2) utrpení z vnitřního zdroje – fyzická bolest, nemoci, umírání a smrt – naše či našich blízkých; také hlad, žízeň, nepřízeň počasí (to obzvláště dříve)
- 3) utrpení z duchovních příčin – pokušení, strast, zvláště při horlivějším následování Krista

Jsou dva extrémní postoje, jak tomu čelit:

- a) odmítáme utrpení, eliminujeme ho, zamílujeme ... - např. užitím léků; o to větším razance pak přichází s opakováním
- b) vyhledáváme utrpení – sebepoškozování, masochismus, pokusy o sebevraždu

...

Svatý František přichází s myšlenkou, že celé utrpení je náš přítel (!), který nás navštěvuje hojně a rád 😊, tak ho ani nemusíme vyhledávat. Přichází sám a často. Svátý František dochází k zajímavému vhledu, který vrcholí stigmatizací. Přátelství je vždy spojeno s Ježíšem, ale řekněme někomu, že utrpení je dobrá věc (!) – to může přijmout jen věřící.

Nepotvrzená řehole, čl. 22 – Napomenutí bratří: *My všichni bratři mějme na paměti, že Pán praví: „Milujte své nepřátele a dobře číňte těm, kdo vás nenávidí.“ Vždyť sám náš Pán Ježíš Kristus, v jehož šlépějích máme jít, nazval i svého zrádce přítelem a vydal se dobrovolně těm, kteří ho chtěli ukřižovat. Našimi přáteli jsou proto všichni ti, kdo nám nespravedlivě působí soužení a úzkosti, zahanbení a bezpráví, bolest a utrpení, mučení a smrt. Máme je upřímně milovat, poněvadž za to, co nám dělají, dosáhneme věčný život. Tedy naši nepřátelé jsou našimi přáteli – to je protimluv, oxymorón (logický spor, paradox). Vnímáme, že nepřítel je zatížen hříchem, a prokazujeme mu lásku svými skutky.*

Potvrzená řehole čl. 10 – Jak mají být bratři napomínáni a napravováni: ... *spíše ať se snaží o to, po čem mají toužit nade všechno, totiž aby měli ducha Páně a ten aby v nich svatě působil, aby se k němu modlili neustále čistým srdcem, aby byli pokorní, trpěliví v pronásledování a v nemoci a milovali ty, kteří nás pronásledují, ponižují a tupí, protože Pán praví: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás hanobí a pronásledují. Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“*

Proč se utrpení bráníme? František radí – snášeje to s tichostí a s pokojem; utrpení samo o sobě nemá smysl, ale Bůh chce, abychom se napravili, obrátili, učinili pokání; v okamžiku strádání se naše předchozí směřování ukáže jako iluzorní; naši nepřátelé jsou naši učitelé; nežijme v tomto světě, ale vycházejme z něj ven – pokání, metanoia (*posun mysli, obrácení, transcendence*). Je otázkou, zda nás setkání s nepřítelem ještě více nezatvrdí, zda se nestaneme zlými, či naopak – zda se nestaneme více empatickými, zda se nám neotevře srdce. Ne každý dokáže přijmout, že utrpení je dobré. Bez Boha se nic neděje samo od sebe – na cestě ke svatosti se potřebujeme odevzdat do Otcovy vůle, neboť vše vede k dobru. Třeba se v našem vnějším životě nic nezmění, nemoc zůstává, utrpení neodchází ..., ale uvnitř získáme větší svobodu a Bůh z toho vytěží to dobré. Setkání s nepřítelem může být podpurné při cestě ke svatosti, a to je dobré a žádoucí. Svatý František říká po setkání s malomocným, že co bylo hořké, stává se sladkým; nachází v tom požehnání.

II. promluva

Podívejme se na obtížné lidi. Máte je kolem sebe? A jste také pro někoho obtížní?

Lukáš 6,27-36 – O lásce k nepřítelům: *Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili! Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti někdo vezme, nepožaduj zpět. Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi.*

Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Čiňte-li dobře těm, kdo dobře činí vám, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť totéž činí i hříšníci. Půjčujete-li těm, u nichž je naděje, že vám to vrátí, můžete za to čekat Boží uznání? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby to zase dostali nazpátek. Ale milujte své nepřátele; čiňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

Ježíš o lásce k nepřítelům mluví k učedníkům, kteří již k Ježíši mají vztah. Zcela se to vymyká židovskému i našemu myšlení. Starý zákon jen říká, aby se neoplácelo zlé zlým. Ježíš v této promluvě nastavuje 8 příkazů. První čtyři jsou aktivní: milujte, čiňte, žehnejte, modlete se – tedy takto konejte. Další čtyři jsou o jednání v konkrétních situacích: nastav druhou tvář, nech mu i košili, dávej, nepožaduj zpět. Člověk má být připraven snášet zlo. Ale má být jako fackovací panák? Ne, to je špatná interpretace, nemá to být výzva k resignaci. Zlo má být přemoženo dobrem, je třeba ukončit řetězec nenávisti. Snadno reagujeme tak, že jsme hněviví, agresivní ... jako by v tom byla skryta naše autonomie, naše sebevědomí ... ale v srdci cítíme, že jsme zlu podlehlí, vstoupili jsme do řetězce urážek ... a nejsme z toho šťastní. Ježíš nám podává pomocnou ruku. Nejsou to tvrdá přikázání, milovat nelze na příkaz, je to spíše pozvání k lásce, drobné,

jemné – nezvedat hlas, nereagovat negativně ... nejde o naše zdokonalení, ale o to, abychom jednali ve shodě s Bohem (Mt 5,44-45: *Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.*) Trpělivě snášejíme obtížné chování a vstoupíme do Božího synovství. Zlepšíme-li vztah k Bohu Otci, zlepšíme vztah k sobě samému, budeme si sami sebe více vážit, všimnou si toho naši bližní – to ale Bůh proměnil mé srdce.

Bratr František měl ve svém společenství také bratra Mouchu, který byl líný, málo se modlil. Obtížní lidé jsou pro nás každodenní záležitostí. Není je třeba vyhledávat, přicházejí sami. 😊 Obtěžují nás nadřizení, byrokraté, předpisy a ti, co je tvoří – myslí si, že jsou nadáni zvláštní moudrostí – to je pokušení moci. Svätý František říká, že tito by měli být služebníky ostatních. Na první pohled je respektujeme, ale je to jen strach, obava. Jsou různé typy agresivit – nechceme být podřizení, chceme být na prvním místě, někdo nás obtěžuje různými žádostmi, někdo se příliš stará o mé osobní věci, do kterých mu nic není; závist, vztahy mezi rodiči a dětmi ... často reagujeme afektivně, zlostně, lhostejně ... Jeden svätý prý řekl: „Když mi vypichneš oko, budu se na tebe laskavě dívat tím druhým.“ Často něco řešíme agresivitou, nebo únikem. Ale vnímejme setkání s obtížným člověkem jako příležitost být více bdělý, ostražitý sám k sobě. Naše psychická energie je neutrální, ale můžeme ji usměrňovat destruktivně či konstruktivně. Pracuji a někdo mě vyruší, osoba milá či nemilá, a naše reakce je různá. Je to o našem vnitřním nastavení. Pane, přeměňuj to ve mně. Svěřujme své srdce Pánu. Pán byl také obtěžován a také se uměl rozčítit – při příchodu do chrámu s prodavači byl velmi nelitostný; Syrofénčanka chtěla, aby uzdravil její dceru, ale odmítl ji; ona však zmínila psy a drobty ze stolu a Ježíš ji vyslyšel. Ale Ježíš nebyl náladový. Mladý muž po něm chtěl, aby rozdělil dědictví, ale „kdo mě ustavil soudcem?“; pokušení na poušti; zkoušky farizejů, chování učedníků - Petr ho chtěl odvrátit od cesty ke kříži; učedníci na samařské poušti chtěli seslat nebeský oheň na vesnice; „... nechte děti přicházet ke mně ...“ Trpělivost a mírnost nejsou vždy na místě.

Ježíšovo kritérium: Kdo je v souladu s Ježíšovou vírou, je přijat. Ti ostatní byli různě odmítáni. Výchozí je konat Otcovu vůli. Při pohledu na kříž – i ten je osvětlen vůlí Otce. Ale pozor – nezakrýváme pravdu zákonictvím, naší netrpělivostí ... ale posuzujeme správně. Odmítání pro Otcovu vůli není časté, spíše je to naše osobní nastavení.

Nepřítel také může zrcadlit naši slabost a my jsme v zajetí svých mechanismů. Je-li to tak, měli bychom si toho být vědomi a spíše se za to omlouvat.

Naše reakce mohou být neadekvátní (jsme ve stresu, unavení ...).

Obtěžování může být (nemilým) přítelem, ale může nám také něco říkat o nás samých. Kdy jsme se skutečně zlobili právem? Potkal nás skutečně svätý, spravedlivý hněv, sväté rozhořčení? Jsme na křehké půdě a potřebujeme Ducha svätého, abychom uměli posuzovat objektivně.

Na závěr 3. promluvy při mši sväté bratr Marek řekl: Proč Bůh neeliminovat zlo ve světě? Protože by tím eliminoval i dobro. A k čemu by nám pak ponechával svobodnou vůli? (*Antonín Jaroslav Šedivý, OFS*)

Setkání u sestry Františky Marie Kryslové, OFS

V úterý 27. 2. někteří z našeho MBS navštívili Marušku Kryslovou, se kterou jsme oslavili její 85. narozeniny. Jen co jsme se přivítali a pogratalovali Marušce, začal bratr Marek Vilímek sloužit mši. Při bohoslužbě slova mluvil o evangeliu pro ten den, tj. o verších z Matouše 23,1-12. Zdůraznil především to, že naše skutky jako skutky křesťanů mají být motivované láskou k bližnímu, a ne proto, abychom se ukazovali před lidmi. Skutky lásky totiž můžeme konat i z lásky k sobě, aby nás druzí chválili.

Po mši jsme si povídali u kávy, čaje, dortu a zákusků. Mluvili jsme především o dvou věcech: jaký byl život křesťanů v době totality a jak se museli potýkat s tehdejší mocí. Pavla a Karel Ženíškovi, Maruška Kryslová a Anička Karpíšková k tomu měli mnoho co říci. Zajímavé také bylo to, že vlastně každý Plzeňák má v rodině nějakého „škodováka“. Milan Kučera, Maruška Krslová a Karel Ženíšek tam pracovali dlouhá léta. Pro nás, kteří tam nebyli zaměstnání, to bylo velmi zajímavé a místy i humorné. Např. Maruška říkala, že dělala v „zubárně“ My nepoučení – Lída, Tomáš a já – jsme se jí hned ptali, jak těžká ta práce u zubaře byla. No, vyvedla nás z omylu: „zubárna“ byla ta část továrního komplexu, kde si vyráběla ozubená kola ...

Rozloučili jsme se, když se začalo pomalu stmívat. Bylo to hezké setkání v pokoji a radosti. Chvála Bohu a díky Bohu za to. (František Vladimír Tykvart, OFS)

František Vladimír Tykvart, OFS: Spiritualita srdce (část 2.)

Kdysi jsem studoval na Institutu františkánských studií. Jedním z předmětů tam byla také spiritualita, kterou přednášela SM Mgr. Ludmila Jana Pospíšilová, teologa prof. C. V. Pospíšila. Tehdy jsem měl možnost

OFS, sestra

vybrat si z okruhů několik témat pro svoji seminární práci. Oslovilo mě (a ještě oslovuje) téma srdce. Tak nyní předkládám text s nadějí o užítku pro další sestry a bratry v MBS Plzeň, který jsem napsal v červnu 2014.

Co se děje v prostoru srdce?

Srdce je ohnisko sebesdělení Boha, které se děje působením Boží Milosti (božskou energií). Ta vychází z Božího nitra misí druhé božské osoby – Slova a třetí božské osoby - Ducha svatého. Slovo je příčinou naší Spásy a cestou v tajemství vtělení. Tímto tajemstvím se uskutečňuje nejužší spojení Boha s člověkem a dochází k vykoupení (spasení) člověka, to znamená jeho přechodu ze smrti do života. Dochází ke znovuzrození a obnově srdce člověka tím, že je ospravedlněný z hříchů a posvěcený skrze Ježíše Krista v Duchu svatém. Bůh skrze Ježíše Krista v Duchu svatém působí božskou energií – Boží

Milostí - na bytí člověka a povznáší ho do nového nadpřirozeného stavu Božího dětství. Tímto působením v nitru (srdci) člověka zanechává svoji stopu, kterou nazýváme milostí posvěcující.

Milost posvěcující je jádrem spásy i duchovního života. Nelze duchovně žít bez stavu posvěcující milosti. Její působení přináší netušenou duchovní krásu omilostněného lidského srdce (1 Jan 3,2; 1 Kor 2,9). Ale nejen to. Také nadpřirozenou účast na trojičním životě Boha, věčný život, záslužnost lidských činů. To však ještě není vše: Bůh sebesdělením v Boží Milosti přetváří lidské srdce a ostatní mohutnosti: dochází k vlití nadpřirozených cností – víry, naděje, lásky, dochází k vlití mravních ctností – spravedlnosti, statečnosti, mírnosti, opatrnosti a konečně dochází k vlití evangelních ctností (schopnost žít podle evangelia, jako žil Ježíš Kristus, Panna Maria a apoštolové) – především pokory. Bůh – Duch svatý nekončí a pokračuje v rozdávaní ze své nekončící milosti posvěcující: dává dary Ducha svatého – moudrost, rozum, sílu, radu, vědění, zbožnost, bázeň Boží a k tomu ještě charismata. A ovoce Ducha svatého – lásku, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrotu, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost a čistotu. Také blahoslavenství existují jen ve spojení s milostí Boží posvěcující. Tuto část nazvanou Srdce je ohnisko je možné uzavřít takto: Boží Milost jakožto božská energie, vlité ctnosti, dary a plody Ducha svatého, blahoslavenství – to vše tvoří strukturu nadpřirozeného organismu člověka se základem, kterým je stav milosti posvěcující čili stav Božího dětství.

V srdci probíhá růst do podoby Ježíše Krista – skrze konsekratorní svátosti – křest, biřmování a kněžství. Vtělený Syn Boží má nyní existenci svátostnou, což je včasňování jeho existence oslavené, která vyšla z existence pozemské. Konsekratorní svátosti upravují lidské srdce k určitému stupni podoby s Bohočlověkem Ježíšem Kristem: skrze svátost křtu se stáváme podobou Ježíše Krista v jeho učitelském poslání. Vírou přijímáme Krista jako pravdu. Skrze svátost biřmování je v nás dechem Ducha svatého jakoby vymalován Kristus, který o sobě řekl: „Já jsem cesta.“ a „Já jsem dobrý pastýř.“ Touto obohacenou podobou s Bohočlověkem jsme dosáhli duchovní dospělosti a jsme posvěceni k apoštolátu – evangelizací a pokáním šířit Boží království. Skrze kněžství se dosahuje nejdokonalejší podoby s Ježíšem Kristem jako veleknězem, který o sobě řekl: „Já jsem život.“ Toto velekněžství je vloženo do srdce kněze. Z něho prýští Boží život při nejsvětější oběti, udělování svátostí a žehnání Božímu lidu.

Omilostněné srdce reaguje na přicházející Boží království (tj. na sebesdělení vtěleného Boha v Boží Milosti) – to je významná hodnota, kterou označujeme jako pohotovost víry. Několik příkladů: Abraham a jeho odchod z rodné země a příběh s jeho synem Izákem. Další příklad je Josefova poslušnost snu s přijetím Marie za manželku a jeho útěk do Egypta na popud anděla. Příkladem je i Zvěstování Páně u Marie. Samotný Pán mluví v podobenstvích o této hodnotě (pohotovosti víry) – o deseti pannách, o bdělých služebnících a v Horském kázání (Mt 5,1-7,29). Z těchto známých příkladů je možno říct, že pohotovost víry je důvěryplné odevzdání se vůli Boží a věrné podřízení se jí až do krajnosti.

Jaké jsou prostředky k dosažení růstu Božího života v srdci?

Prostředky nejsou cílem, ale pouhým nástrojem pro dosažení cíle duchovního života, tj růstu Božího života v srdci člověka a odtud i v dalších mohutnostech. Omezím se na pouhé vyjmenování několika prostředků duchovního života, které pokládám za nejdůležitější a nejhodnotnější:

Modlitba je otevření srdce Boží lásce (ztišení srdce, prostor v duchu – srdci a vědomí přítomnosti Boha, vidět Boží tvář – smýšlení srdce). Důsledek modlitby – vědomí velikosti Boha.

Bdělost srdce a usebranost mysli – bdělost vyžaduje nedůvěru v sebe, trvalou zkroušenost srdce a důvěru duchovnímu vedení.

Sebepoznání – zpytování svědomí.

Adorace – nejlépe pobožnost k Srdci Ježíšovu.

Asketika – cesta očistná, osvětňá, sjednocení.

Serafická mystika – afektem lásky otevírá své srdce Božímu působení tak, aby jím byla zasažená celá bytost od srdce až do nejzazších konečků těla (holismus – srdce proměněné naráz).

Od bratra Garryho:

Morrow Lindberg: Dnešní svět nechápe potřebu muže či ženy být o samotě. Zdá se někdy až nemožné druhým tuto potřebu vysvětlit. Jakákoliv jiná výmluva je přijatelnější. Pokud si uděláme čas na obchodní jednání, návštěvu kadeřníka, večírek nebo nákup, nikdo nic nenamítá. Pokud však řekneme: „Nepřijdu, v tu dobu chci být sám / sama,“ pak jsme považováni za nezdvořilé, sobecké nebo přinejmenším divné. Co to vypovídá o společnosti, kde být sám je podezřelé, kde se za to potřebujeme omlouvat, hledat jiné výmluvy, nebo to dokonce skrývat, jako něco tajného? A přitom jsou to jedny z nejdůležitějších okamžiků lidského života – když jsme sami. Jen v takových chvílích máme možnost objevit některé prameny a dotknout se jich. I umělci vědí, že potřebují být sami, když chtějí tvořit. Spisovatelé potřebují být sami, když nechávají průběh svým myšlenkám. Skladatelé, když chtějí skládat. A svatí, když se chtějí modlit.

Markéta Procházková: Na kříži

Na kříži

vystaven

s celou svou bolestí

smrtným zápasem

napospas krutému davu

S trnovou korunou

s lupénky růží

povadlé krve

obklopen posměchem

spíláním ze všech stran

ztýrán a hanoben

jen s lotry zprava i zleva

Jak asi bylo ti těžko

mít rád

lidi ...

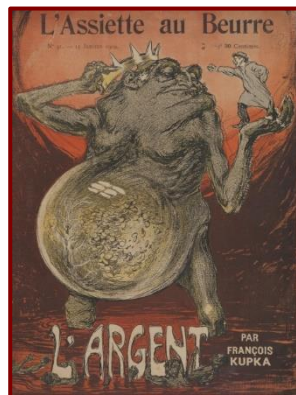
Henry David Thoreau: Čas je jenom proud, ve kterém chytám ryby, piji z něho, ale zatímco piji, vidím písčité dno a vidím, jak je mělké. Jeho sotva znatelný tok odplyne, ale věčnost zůstává

Kalendář (březen) a duben 2024

- **úterý 26. 3. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 16.30: společná návštěva výstavy Krajiny světla japonského umělce Yasuhira Chidy v Muzeu církevního umění v Plzni
- **úterý 2. 4. Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 15.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou, OFS (farní sál, Františkánská 11, Plzeň) / 16.00: adorace v kostele PMN; 17.00: mše svatá, nešpory; pak ve farním sále synodní debata na téma Cesty k setkání s Kristem v Plzeňské diecézi dnes
- **úterý 9. 4. Pomáháme (se sv. Anežkou)** – 16.00 - 18.00: návštěvy bratří a sester dle domluvy
- **úterý 16. 4. Setkáváme se (se sv. Františkem)** – 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 17.00: mše svatá, nešpory; 18.00: setkání společenství ve farním sále (organizační záležitosti, formace, agapé, sdílení ...)
- **úterý 23. 4. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 16.30: společná návštěva výstavy Umění prodat (se). Umělec ve spárech trhu 19. století (ve spolupráci s Katolickou fakultou UK) ve výstavní síni „13“, Plzeň, Pražská 13
- **úterý 30. 4. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 16.30: společná návštěva výstavy Po stopách víry františkánským klášterem v Muzeu církevního umění v Plzni

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každé úterý, raději si prosím ověřte na telefonu 731 433 121, že je vše podle plánu. Děkujeme.

K obrázku: František Kupka Peníze z výstavy Umění prodat (se). Umělec ve spárech trhu (společná návštěva 23. 4. 2024)

VÝROČÍ v březnu a dubnu 2024

Profese / věčné sliby: Marie Helena a František Vladimír Tykvartovi (6. 3.), František Luboš Kolafa a Antonie Libuše Nausch (15. 3.), Terezie Dana a Antonín Jaroslav Šedivých (18. 3.), Blanka Ludmila Škodová (2. 4.), Zdislava Anežka Anna Karpíšková (20. 4.), Ludvíka Dagmar Spíralová (21. 4.)

Narozeniny: Anděla Ivanka Anna Ludínová (9. 3.), Pio Tomáš Čihák (24. 3.), František Vladimír Tykvart (25. 3.), Marie Helena Tykvartová (24. 4.)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Nedávná úmrtí: Paschala Jindřiška Ptáková (8. 4.), František Václav Pták (13. 4.)

Redakční rada: Marie Františka Ludmila Kučerová, František Vladimír Tykvart, František Luboš Kolafa, Anežka Jana Pachnerová, Ludvíka Dagmar Spíralová, František Karel Ženíšek, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>
<https://www.facebook.com/mbspizen>